

τηρείται τὸς των, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀγχινοίας των ὅπως ἀποσκορακίσωσι τὸ δικαίωμα καὶ καθέξωσι τὸ πρᾶγμα.

Ἄλλη παρατήρησις πηγάζουσα ἐκ τῆς αὐτῆς φυσιο-
λογικῆς, τῆς ἰδιοσυγκρασίας των ἀρχῆς, εἶναι καὶ ὅτι
αἱ γυναῖκες εἰσι πολλὴν πλεον τῶν ἀνδρῶν δεκτικαί
θυσίας, ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήσεως ἐν πᾶσι καὶ
κατὰ πάντα. Αὐτὸ τοῦτο καθίστησιν αὐτάς ἀ-
τρομήτους καὶ σιδηρὰς κράσεως πρὸς πᾶν τὸ ψυχα-
γωγῶν καὶ τέρον αὐτάς. Τότε δὲν ὑπάρχει δι' αὐ-
τὰς οὔτε κἄματος, οὔτε κίνδυνος. «Αἱ φιλόθεοι καὶ
ἀγαπῶσαι τὰς τέρψεις γυναῖκες, ἔλεγον ὁ πνευματώ-
δης γάλλος ὑπουργός, ἐπὶ τῆς παλινορθώσεως, Μαρ-
τινιὰν, εἶναι σιδηραὶ καὶ ποτέ των δὲν αἰσθάνονται
τὸ ψῦχος.» Ὅπως δὲ ποτε δὲ, ἀληθέστατοι εἰ λόγοι
οὔτοι τοῦ ἱατροῦ Ἐυσέλ, ὁ ἠθέλομεν ὑπολάβει ὅτι,
ἐν τῇ γυναικί, ἡ φύσις τὰ πάντα ἐδημιούργησε διὰ
τὰς χάριτας καὶ τὰς τέρψεις, ἐὰν ἠγνοοῦμεν ὅτι εἶ-
χεν ὑπ' ὄψιν σκοπὸν οὐσιωδέστερον καὶ εὐγενέστε-
ρον, — τὴν ὑγίαν τοῦ ἀτόμου, καὶ τὴν διατήρησιν
τοῦ εἶδους». Τοιοῦτοτρόπως, ἡ καλλονή, εἰς πάσας
αὐτῆς τὰς ἐνεργείας, γεννᾶται ἐξ ἀρχῆς τεινούσης
πρὸς τὸ καλόν, καὶ μόνον τὸ ὠφέλιμον ἔχουσα
ὑπ' ὄψιν, ποιεῖ ταυτοχρόνως καὶ ἀναγκαιῶς καὶ πᾶν
ὅ,τι ἀρεστόν.

Δὲν ἐκτείνωμεν περαιτέρω τὰς παρατηρήσεις μας
ταύτας· τὸ ἀντικείμενον εἶναι μέγα καὶ ἀνεξάντη-
τον. Ἄλλὰ τὸ προδηλότερον συμπέρασμα τῶν σκέ-
ψεων τούτων περιέχει ὠσαύτως καὶ τὰς ὑγεινάς φρον-
τίδας, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ὀργανισμὸς τοσοῦτον λε-
πτοφυῆς, τοσοῦτον νευρικὸς, τοσοῦτον εὐπαθὴς πρὸς
ζωηρὰς ἐντυπώσεις, εἰς ὃ τῆς γυναικός. Εἶναι οὖ-
τος ἰδιαίτερος τρόπος τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, καὶ
διὰ τοῦτο χρῆζει καὶ ἰδιαιτέρων φροντίδων. Ἄλλὰ πό-
ση σκέψις, πόση προσοχὴ περὶ τὰς φροντίδας ταύ-
τας ἀπαιτεῖται! Δυστυχῆς ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις στε-
ρουμένῃ κρίσει καὶ ἠθικῆς ἰσχύος ἀφίνεται εἰς τὸ
δέλεαρ μαλθακῆς καὶ τερατώδους πολυτελείας, ἥ-
τις παραδίδεται εἰς βίον τρυφηλὸν, ἀδρανῆ, ἀκί-
νητον. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ὄχι μόνον γηράσκει πρόωρος,
ἀλλ' ὑποκύπτει τάχιον ἢ βράδιον εἰς τρομερὰς νό-
σους. Ὁ ἀκανόνιστος βίος καθίστησιν αὐτάς ἢ σκε-
λετωδῶς ἰσχνὰς ἢ εἰς ἄκρον πολυσάρκου· ἢ δὲ
πολυσαρκία αὕτη εἶναι ὡς πολυπυρὸς τις, προσκολ-
λωμένη εἰς τὴν καλλονὴν καὶ πνίγων αὐτὴν εἰς τὰς
μαλθακὰς οὐτὸν ἀγκάλας. Αἱ γυναῖκες εἶναι ὡς
τ' ἄνθη, πρὸς ἃ τσακίς τὰς παρέβαλλον, ἔχουσι ἀ-
νάγκην ἀέρος, ἡλίου καὶ φωτός. Τοιαῦτα εἶναι τὰ
συστατικά τοῦ ἀληθοῦς καὶ οἰκείου εἰς αὐτὰς ἐκ χυ-
λίσματος (elixir) τῆς καλλονῆς.

Ἄρτεμις ἢ Πουατιέρη (Diane de Poitiers) ἦς τὸ
ἀγέρωχον σύνθημα, διμιλούσης περὶ ἔρωτος ἦν τὸ
omnia victorem vice, νενίκηκα τὸν νικη-
τὴν ἢ ἀπάντων ἢ ἡ Ἄρτεμις ἥτις διετήρησεν ἐπὶ
πλεῖστον χρόνον ἐραστὴν πολλὴν νεότερον αὐτῆς, ἡ
Νινὼν Ἀνκλῶ (Ninon de l'Enclos) ἥτις ἐνέπνευσεν
εἰς πολλοὺς ἔρωτα εἰς ἡλικίαν ὄλωσ προβιθηκυῖαν,
εἶχον ἐντελῆ τέχνην ἐφαρμογῆς τῶν καλῶς ἐννο-
ουμένων κανόνων τῆς ὑγεινῆς. Περιφρονοῦσαι τὰς μι-
κρὰς καὶ καλλυτικὰς φροντίδας, οὐδέποτε ἐπαλεί-
φουσαι τὴν λεπτὴν καὶ ὠραίαν ἐπιδερμίδα των διὰ
τῶν παντοειδῶν ἐκείνων ψυμμυθίων, (τῶν λεγομένων
ἀσπραδίου, κοκκινὰδίου, ποῦδρας

κλπ.) ἄτινα τὴν μὲν καλὴν καθιστῶσιν ἄσχημον, τὴν
δὲ ἄσχημον φρικώδη, ἀγαπῶσαι δὲ τὴν κίνησιν, τὴν
ἐνεργείαν, τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, τὴν σωφροσύνην, διετή-
ρησαν ἐπὶ πολλὴν ὑγίαν των, τὴν καθαρότητα τοῦ
ἀματὸς των καὶ τὸ εὐχρον αὐτῶν. Εἶναι δὲ βέβαιοι,
ὅτι ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ὑγεία εἰσι στενωῶς συνδεδεμέναί,
ἔχουσι ἀδιάρρηκτον συνάφειαν καὶ σχέσιν. Ἡ ὠχρότης
ἐκείνη ἢ νεκρικὴ καὶ ὁ νοσηρὸς μαρασμὸς δὲν μ' ἀρέ-
σκουσι. Ἐξόχως πάντων θέλγει ἡ χάρις, ἀλλ' ἡ φυ-
σικὴ χάρις. Ὡ! ἄκρα τέχνη εἶναι ἡ στήριξις καὶ ἡ
ὄσον εἶν τε πολυχρονιωτέρα διατήρησις τῶν θελγῆ-
τρων, ἄτινα ὁ χρόνος ἀρχίζει ν' ἀποτριᾶ ἀνηλεῶς.

K. Π.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕἰΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΒΕΥ:

Μετάφρασις

Ἀλεξάνδρου Ἰωαννίδου.

(Συνέχεια ἴδε φύλλον 400)

Ἐξακολουθῶν καὶ πολλαπλασιάζων τὰς ἐξηγήσεις
αὐτῶν, ὁ προσάτης ἡμῶν παρεθέρει συνεχῶς τὸ ὠρο-
λόγιόν του, καὶ ἐπαναλάμβανε. — Βιάζομαι πολ-
λὸν... Ἐμπρός, γλίγορα ἂν υπάγωμεν ἀκόμη καὶ
ἀπ' ἐδῶ... (Καὶ ἐδιπλασίαζε τὸ πελώριον αὐτοῦ βῆ-
μα. Ἡμεῖς δὲ ἠκολουθοῦμεν αὐτὸν ἀσθμαίνοντες κα-
καταβεβλημένοι.) Ὑψιστε Θεε! δὲν μοι μένουσι
πλέον εἰμὴ δέκα λεπτά! Ὡ ἐὰν χάσω τὸ περὶ τῆς
βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς μάθημα! τί ἤθελεν ὑπο-
θέσει ὁ ἐνδοξος δόκτωρ Speaghulf. Μολονόνι δ' ἔ-
πρεπε πλέον νὰ τῷ ἀποδώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν ἐπά-
νημεν ἄσπλαγχοι. Οἱ καλοὶ περιηγηταὶ θυσιάζου-
σι τὸ πᾶν εἰς τὰ σχέδια αὐτῶν, καὶ τὸ αἰτύχημα αὐ-
τοῦ καὶ ἡ ἀργοπόρησις αὐτοῦ ἦν δι' ἡμᾶς ἐπωφελε-
στάτη. Καθ' ἔσον δὲ ἰσκειπτόμην, ἐπεδοκίμαζον τὴν
στοικίην ἡμῶν ἀπάθειαν καὶ ἄσπλαγγίαν πρὸς ἀν-
θρωπον τοσοῦτον χρησιμεύσαντα ἡμῖν. — Βιάζομαι,
μὰς ἔλεγε, διότι ὁ δόκτωρ Speaghulf θὰ παραδόσῃ
σήμερον μάθημα ἀρχαιολογίας ἐν τῇ μητροπόλει,
ἐν αὐτῷ μάλιστα τῷ μνημεῖῳ, καὶ ἐνοεῖτε...

— Ὅτι τὸ μάθημα τοῦτο θὰ ἦται περιεργώτατον,
ἄνευ ἀμφιβολίας.

— Πόσον ἐπεθύμουν ἂν μοι ἦτον δυνατόν νὰ σᾶς
εἰσάξω εἰς τὴν παραδοσιν! Κατὰ δυστυχίαν πρέπει νὰ
ἦναι τις γνωσθὸς, παρουσιασμένος, προσκεκλημένος, καὶ
κατὰ τὴν ὥραν μάλιστα ταύτην δὲν ἔχω πλέον καιρὸν
νὰ τὸν εἰδοποιήσω, ἄλλως τε...

Ἐπαιώσας τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὁ ἄξιος ἡμῶν ὀδηγὸς
ἐσπόγγισε τὸ εὐρύ αὐτοῦ μέτωπον, καὶ λαβόμενος τῆς
χειρῶν ἡμῶν, τὰς ἐσφιγξε μετ' ἠθος εὐχάριστον, καὶ

δεχόμενος τὰς ζωηρὰς καὶ ἐπανεληγμένας ἡμῶν ἐυχαριστίας ἀνεχώρει ταχέως κραυγαζών ἡμῖν πόρρωθεν. — Πρὸ πάντων, καλοὶ μου νέοι, μὴ εἰσθαί τοσοῦτον ἀσύνητοι.

— Δύστηνε ἄθροπε! ἐψ.θύρισεν ὁ Ἐδάριστος, ἀν ἐγνώριζες οἱ εἴμεθα συνετοὶ μέχρι θηριωδίας.

Ἡ ἀρχὴ τῆς Ὁξφόρτης εἶναι μυσηριώδης καὶ ἀγνωστος. Ἡ πόλις αὕτη ἦν ἤδη παλαιὰ ἐν ἔτει 729 ὅτε ὁ Δίδανος ἀπώλεσας τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Σαφφρίδην, ἐθεμελίωσεν ἐκκλησίαν καὶ μοναστήριον, εὖνιος ἔδωκε τὴν ἡγουμένην τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Φρεδεσίδην, ἧτις, ἀγιασθεῖσα βραδύτερον, κατέστη ἡ προστάτρια τῆς μητροπόλεως, ἐνθα εὐρίσκεται καὶ ὁ τάφος αὐτῆς. Τῆν ἠρωμαϊκῆς πολυδαίδαλου ἀρχιτεκτονικῆς μητρόπολιν ταύτην, ὠραιζομένην ὑπὸ τάφων τοῦ δωδεκάτου καὶ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, ἐθαύμασα διὰ τὰ ἀρχαῖα αὐτῆς γοιθικά θρανία (stalles) καὶ διὰ τὰ εὐρέα αὐτῆς ἐν εἶδη ἀκτίνων ὠρειδῶς μηχανομένων κατεσκευασμένα παράθυρα, ὅπερ εἶναι μὲν κοινὸν ἐν Γαλλίᾳ, μοναδικὸν δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ Ἡ περίεργος αὕτη μητρόπελις ἐχρησίμυσεν ὡς ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου τῆς ἁγίας Frideswide, μέχρι τοῦ 1522. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Βολσεῦ κατέπεισε τὸν ἡγούμενον (prieur) νὰ παραχωρήσῃ τῷ Βασιλεῖ τὸ κοινόδιον αὐτοῦ, καὶ τοῦ Κλήμεντος Η'. ἐπιδοκιμάσαντος τὴν σύμβασιν ταύτην, ὁ καρδιναλίος ἐπέδωκεν τὸ συμφέρον τῆς Ὁξφόρτης ἐνθα ἐσπούδασε καὶ ἐδίδαξεν, ἐπέτυχε καὶ ἄλλας ἀνατρίσεις (suppressions) καὶ ἐθεμελίωσεν ἢ ἀνέκτισε διάφορα γυμνάσια. Ἐσύστησε δὲ καὶ εἰς τὰ σιβεσιατὰ τῆς ἁγίας Φριδεσίδης οἰκήματα, αἵνα εἰσι δείγματα ἀπάντων τῶν εἰδῶν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀπὸ τῆς σαξωνικῆς ξυλουργίας μέχρι τῆς ἑλληνικῆς στοᾶς, ἐσύστησε, λέγομεν γυμνάσιον ἀφιερῶθιν τῷ Σωτήρι, ὑπὸ τὸ ὄνομα Christ Church college. Τὰ βασιλικά διπλώματα ἐνεπιστεύοντο εἰς τοὺς τακτικοὺς προιστοῦς (chanoinnes) τὴν διδασκαλίαν τῆς θεολογίας, τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ τῆς ἱατρικῆς· αἱ ἐπιστῆμαι αὗται ἀποτελοῦσι παράδοξον καὶ ἀσυμβιβαστὸν ὁμάδα.

Μετ' ὀλίγον ἤρξαντο νὰ οἰκοδομῶσι μετὰ πολυτελείας καταπληκτικῆς ἐπὶ τῶν ὀρίων καὶ τῶν σχεδίων τοῦ καρδιναλίου Βολσεῦ. Βεβαίως δὲ ὁ ὑψίπλουτος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἦν εἰς ἄκρον φιλόκαλος· διότι οὐδὲν μεγαλοπρεπέτερον τῆς ἀπέρου ἐκείνης γοιθικῆς στοᾶς, τῆς κοσμουμένης ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ θόλων (campaniles) ὑπὸ τῆς εἰς τὸ μοναστηριακὸν συμβούλιον (capitulaire) ἀνηκούσης εἰκίας, ὑπὸ ἀρχαίας βιβλιοθήκης, καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κορρόλλου Α'. συστάσης, μάλιστα δὲ ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς ἐστιατορίου, ὅπερ ὁμοιάζει νάρθηκα ἐκκλησίας φωτιζόμενον ὑπὸ μεγάλων ὠδῶν παραθύρων κεκοσμημένων διὰ λαμπροτάτων ὕλων. Ἡ αἶθουσα αὕτη εἶναι ἔργον τοῦ Βολσεῦ. Ἀνέρχεται δὲ τις εἰς αὐτὴν διὰ κλίμακος, ἧς ἡ θολοειδὴς στέγη στηρίζεται ἐπὶ στήλης πινὸς λεπτοφυοῦς καὶ ὑψηλῆς, ἀπομιμουμένης δεσμητῶν σχοίων (lianes), οἵτινες φθάνοντες εἰς τὸ κιονόκρανον διακερῶνται ἀκτινοειδῶς εἰς κλάδους πολυποικίλους,

καὶ κοσμεῖται ὑπὸ ἀνθέων καὶ ὑπὸ λισβίων φατωμάτων (culs de lampe) ὠραιοτάτην ἐχόντων τὴν θέαν. Ἡ αἶθουσα αὕτη ἔχει μῆκος ἑκατὸν πενήτηκοντα ποδῶν ἐπὶ τεσσαράκοντα ὕψους. Ἐκατὸν δὲ ἱστορικαὶ εἰκόνες κοσμοῦσι τὸ ἐστιατορίον τοῦτο, τὸ ἀρχαϊκῶς ἐκτισμένον, ἐνθα ὁ Βικλέριος ὑπεστήριξε τὰς δοξασίας αὐτοῦ, καὶ ἐνθα ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἐδέχθη, ἐν ἔτει 1815, τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν συμμαχῶν μετὰ τὴν συνθήκην τῶν Παρισίων.

Τὸ γυμνάσιον τοῦτο εἶναι μίση τῶν εὐρυτέρων καὶ μεγαλοπρεπεστέρων οἰκοδομῶν. Τὸ κυρίως γυμνάσιον τοῦ Πανεπιστημίου λεγόμενον, ἔχει θέαν εἰς παραδοξότεραν, εἰσεκα τῶν δύο γοιθικῶν αὐτοῦ μονῶν, ὧν ἡ μία περικαλύπτεται μέχρι τῆς κορυφῆς ὑπὸ πλήθους ῥάμνων αἰθιθαλῶν (alaternes) εἰς στήλας πελωρίου ἀνερχομένων, ὑπὸ κισσῶν καὶ ἄλλων φυτῶν. Πρὸς τὰ πλάγια δὲ τῆς εἰς τοὺς κήπους ἀνοιγομένης ἐκείνης αὐλῆς, ὑπάρχει ἄλλη οἰκοδομὴ σοβαρότερα.

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο ὑπῆρχεν ἤδη κατὰ τὸν ἔννατον αἰῶνα ἐπὶ Ἀλφρέδου τοῦ Μεγάλου, ὅστις παρεχώρει πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ τὸ ὄγδοον τῶν εἰσοδημάτων του. Ὀλίγον βραδύτερον, κατὰ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, ὁ Ματθαῖος Παρίσιος, ἠρίθμησε 3,000 φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου εἰς Ὁξφόρτην, καὶ τὸ Πανεπιστήμιον δὲν εἶχεν εἰσέτι πλουτισθῆ διὰ τῶν δώρων Γουλιέλμου τοῦ Δουρᾶν, οὔτε τῆς Ἐλισάβετ δε-Μοντεγού, οἵτινες ἐτέλειοποίησαν αὐτὸ τὰ μέγιστα.

Ἄλλ' ἵνα περιγράψῃ τις τὰ θαυμάσια τῆς Ὁξφόρτης ἀπαιτοῦνται τεύχη ὅλα καὶ εἰκόνες ἀμέτρητοι. Περιοριζόμεθα δὲ μόνον ν' ἀριθμήσωμεν τὰ Πανεπιστήμια αὐτῆς, ὅσα ἔχουσιν εἰς πλείστην σημαντικότητα. Ταῦτα δὲ εἶσιν· τὸ Πανεπιστήμιον Magdalen, τὸ τοῦ Merton, τὸ τοῦ Saint-Johns, τὸ New-College, ὅπερ εἶσι τὸ μεγαλοπρεπέτερον πάντων καὶ χρονονολούμενον ἀπὸ Ἐδουάρδου τοῦ Γ'. Ἄλλὰ ἄξια λόγου εἶσι τὸ τοῦ Oriel, τὸ τοῦ All Souls. Παραλείποντες δὲ τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Pembroke, τοῦ Hincoln, τοῦ Wadham, τοῦ Σώματος, τοῦ τῆς Βασιλίσσης, τοῦ Ἰησοῦ, τῆς Ἀγ. Τριάδος, καὶ τοῦ τῆς Ἐξετέρας, θέλομεν μόνον εἰπεῖ ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς θεολογίας (Divine Ecole).

Ἦκμαζε τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν μοναχῶν, ἤδη πρὶν τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Σαξόνων καὶ τῶν Ἀσινῶν. Προήχθη δὲ καὶ ἐτελειοποιήθη ἐπὶ Ἐδρῆκου τοῦ Η'. καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ. Ὁ Βολσεῦ, ὁ Βοθλέυ, ὁ Σίλδεν καὶ ὁ Σούφ τοῦ Γλόστεστερ ἐπροίκισαν αὐτὸ πολλάκις πλουσιοπαρόχως, καὶ κατεκόσμησαν τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ διὰ θόλων, κωδωνοστασιῶν, μοναστηρίων καὶ ἄλλων μεγάλων οἰκοδομῶν. Ἄλλ' ὁ μαργαρίτης τῶν σχολῶν εἶναι ἡ διαβόητος εἰς τὸν ὄσον κόσμον Βοτλεϊανὴ Βιβλιοθήκη, ἡ κατέχουσα ὑπὲρ τὰ τρία οἰκήματα, καὶ περιλαμβάνουσα βιβλία σπάνια καὶ εἰκόνας περιέργους. Καὶ ὅμως ἡ θεὰ αὐτῆς εἶναι ἤτιον καταπληκτικῆ τῆς αἰθούσης τῆς λεγομένης Selden, τῆς πρὸς χρῆσιν αὐτῆς ποιηθείσης ἀπὸ τῶν χρόνων ἤδη τοῦ Ἐράστρου.

Οὐδὲν περιεργότερον καὶ μᾶλλον πένθιμον τῶν ἐζωγραφημένων ἐκείνων ὁροφῶν, τῶν διὰ μολυβδίνων κοσμημάτων περιπλασιουμένων πολυχρῶν ὑέλων, καὶ τῶν ὀγγοδῶν ἐκείνων γραφείων τῶν ἐπὶ τῶν ῥυμῶν (rayons) προσπεσσοσαλευμένων οὕτως, ὥστε ὁ μελετῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, καὶ γράφων δύναται νὰ ψάσῃ εἰσὸνδῆσθε τὸ ἄκρον διὰ μόνης τῆς ἐπεκτασεως τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Ἄπασα ἡ βιβλιοθήκη διαιρεῖται διὰ ῥυμῶν καὶ φατωμάτων ἐκ ξύλου δρυὸς ἐσκευασμένων, καὶ γραφεῖα χωριστὰ ἀποτελοῦντων. Οἱ τοῖχοι κοσμοῦνται ὑπὸ ποικίλων εἰκόνων, ἐν αἷς διακρίνεται ἡ τοῦ Ἐρασμοῦ εἰς τὸ φυτικὸν αὐτοῦ μέγεθος, ὑπὸ τοῦ Ὀλβίου. Εἶναι δὲ τοῦτο τὸ ἀριστον τῶν ἔργων τοῦ ἀρχαιότερου τοῦ Βολταίρου προδρόμου (precurseur.)

Εὐρεθεὶς ἐν τῇ σεβασμίᾳ ταύτῃ αἰθούτῃ, εἶθε ἀνεγίνωσκαι μαθηταὶ τινες, μελαιναν ποδῆρη ἐσθῆτα καὶ πύλους τετραγώνους φέροντες, ἐνόμισα ἑαυτὸν μετενεχθέντα εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Μελάγχθορος, τοῦ Θωμᾶ Μώρου ἢ τοῦ Λουθήρου.

Μὴ λησμονήσωμεν δὲ νὰ ἐπισκεθῶμεν καὶ τὴν Saint-Peters church in the east, ἐκκλησίαν ἀρχαίαν, ἔχουσαν κρύπτην τινα σχεδὸν ῥωμαϊκὴν, στηριζομένην ὑπὸ ὀκτώ ὑπογίων στυλῶν· οὕτε τὴν νέαν τοῦ Πανεπιστημίου στοῦν εἰς τὰ ἄκρα κειμένην τῆς πόλεως. Ἡ στοὰ αὕτη περιέχει συλλογὴν εἰκόνων πρωτοτύπων, ἄλλοτε μὲν ὑπὸ τοῦ Λαβρεντίου συλλεγισῶν, βραδύτερον δὲ ἀποκτηθεισῶν, διὰ προσφορᾶς 7,000 λίβρων (180 χιλ. δραχ.) ὑπὸ τοῦ κόμητος Ὀλδανος. Τὴν στοᾶν ταύτην καθιστῶσι πολῦτιμον ἐβδομήκοντα ἐννέα εἰκόνες τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, καὶ ἑκατὸν ἐξήκοντα δύο τοῦ Ῥαφῆλου. Ἐκτὸς δὲ τούτων βλέπει τις ἐν αὐτῇ γοτθικὰς τινὰς εἰκόνας τοῦ Σίμμωνος Μεμίου, τοῦ Γιρλαδχιγίου καὶ τοῦ Μασακίου.

Περιλαβοῦσα καὶ τὰς δευτερευούσας σχολὰς, ἡ Ὁξωνία συγκεντρῶι σχεδὸν ἐν αὐτῇ ἅπασαν τὴν ἀνωτέραν παιδείαν. Ἐκτὸς τούτου τὰ μόνα ἄξια λόγου γυμνάσια εἰσὶ τὰ τοῦ Santon καὶ τῆς Cambridge. Αἱ πανεπιστημιακαὶ σπουδαὶ εἰσὶ τέλειαι καὶ περιτμβάνουσι τὴν νομικὴν, τὴν θεολογίαν, τὸ πρόγραμμα τοῦ γαλλικοῦ διδασκαλείου (école normale) καὶ τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην. Οὐχ ἦτιον ὅμως ἐν Λονδίῳ εὐρίσκονται, σχολὴ τῆς χειρουργικῆς καὶ τινα μικρὰ γυμνάσια.

Λέγουσιν οὖν ἡ τῆς Ὁξωνίας νεολαία εἶναι μικρολόγος, σχολαστικὴ (pedante) καὶ δαπανηρὰ, διότι ἡ Ὁξφόρτη εἶναι πόλις τῆς σπουδῆς καὶ τῶν πολυδαπάνων διασχεδάσεων. Θεμαζέει τις θλέπων περιφερομένους εἰς τὰς ἀρχαίας ταύτας ὁδοὺς τοῦς σπουδαστάς φέροντας βρογχωτήρας (rabas). Ἐσθῆτα δὲ ποδῆρη καὶ πρὸς τοὺς ὄμιλους συνεπτυγμένην, ἔσθην δὲ ὑπὸ μετᾶξης κεκαλυμμένην καὶ ἔχουσαν δύο μακρὰς χειρὶδας μέχρι τῶν ὤμων ἀνεστρυσμένας. Καλύπτονται δὲ τὴν κεφαλὴν διὰ τινος μαύρου ψύσσαντος ἄνωθεν τὴν κεφαλὴν πύλου, ὅστις πίπτων εἰς ὄξυ ἐπὶ τοῦ τραχήλου καλύπτεται ὑπὸ τετραγώνου πλατέος ὑφάσματος

καὶ κοσμεῖται ὑπὸ κορύμβου (houppre) ἡ θυσσάνου μεταξίνου. Ὑπάρχουσι δὲ μαθηταὶ φέροντες πορφυρὰ καὶ ἄλλοι ἰόχρσα ἐνδύματα.

Ἡ Ὁξφόρτη εἶναι μνημεῖον μοναδικὸν καὶ θαυμάσιον, ὀλίγο· ὅμως ὑπὸ τῶν περιγητῶν ἐπισκεπτόμενον. Πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τῶν ἐντυπώσεων αἱ λαμβάνει τις ἐν αὐτῇ οἱ κωδωνόρρυθμοι βῶσιν ἀδιαλείπτως· διότι ἕκαστος πλούσιος μαθητῆς, ὑφιστάμενος τὰς ἐξετάσεις αὐτοῦ διακωδωνίζει τοὺς θριαμβοὺς αὐτοῦ. Ἀληθῶς δὲ μοι ἔλεγον ὅτι ἡ φιλολογία ἡμῶν εἶναι ἀγνωστος ἐν Ὁξφόρτῃ, διότι ἐπισκεφθεὶς καὶ τὰ πολυφοιτότερα καὶ πλουσιώτερα βιβλιοπωλεῖα δὲν εὗρον ἐκ τῶν Γαλλικῶν συγγραμμάτων εἰμὴ τὸ Moustache et Sans Cravate τοῦ Paul de Kock καὶ τὸ L'art de plaire τοῦ Εὐγενίου Σύη.

Περιπλανηθέντες μέχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὴν πόλιν ταύτην τοῦ μεσαιῶνος, προσήλθομεν αὐθις εἰς τὸν σιδηρόδρομον, δι' οὗ διήλθομεν εἰς πέντε ὥρας τὸ ἀπόστημα, ὅπερ τὴν πρῶϊαν διετρέξαμεν εἰς μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

Πολλάκις ἐκ τῆς ἀγγλομανίας ἡμῶν ἀδίκως ὑπερεπαινοῦμεν τὴν ἐξαιρέτον ταχύτητα τῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας σιδηροδρόμων, οἵτινες παραδίδονται ἄνευ ἐλεγκτηρίου (contrôle) εἰς τὰς ἐταιρίας, αἵτινες ἀποβαίνουσι κύριαι ἀπόλυτοι καὶ τύραννοι τῶν περιγητῶν, καὶ πολλάκις μολοῦσι αἱ τιμαὶ εἰς τὴν ὑπέρογκον, οὐχ ἦτιον ὅμως ἀναβιβάζουσι ἔτι αὐτὰς, ὅταν συμφέρων τι σύρη τὸ πλῆθος πρὸς τι τῆς χώρας μέρος. Ἐάν π. χ. τύχη ἐροτῆ ἢ ἐμπορικὴ πανήγυρις εἰς τινα μεμακρυσμένην πόλιν, ἐνθα πλῆθος πολὺ ἀναγκάζεται νὰ πορευθῆ, ἢ διεύθυνσις τῶν σιδηροδρόμων ἀπαγορεύει τὴν ἀναχώρησιν ἀμαξῶν τρίτης τάξεως, ἵνα οὕτως ἀναγκάσῃ τὸ πλῆθος νὰ πηρώσῃ τὴν τιμὴν τῶν τῆς δευτέρας. Ἄλλοτε δὲ συμβαίνει νὰ ἀφαιρῶσι καὶ τὰς τῆς δευτέρας τάξεως, καὶ ἄφινουσι μόνον τὰς τῆς πρώτης εἰς τὴν τοῦ κοινοῦ διαθεσιν.

Αἱ ὀλιγώτερον δαπανηραὶ θέσεις εἶναι αἱ ἄσκεπαις. Ὑπὸ τοσούτον ὅμως οὐρανόν, εἴως ὃ Ἀγγλικὸς δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῆ οὐδὲν βαρβαρώτερον. Αἱ δευτεραι θέσεις, ἐνθα στηρίζεται ὁ ὀδοιπὸρος ἐπὶ σανίδων δρυὸς, καὶ κάθηται ἐπὶ ἐδωλίῳ ξυλίνου καὶ γυμνοῦ, εἶναι ῥυπαραὶ καὶ πολλάκις κοσμοῦνται ὑπὸ θυρίδων μὴ ἔχοντων ὑέλους, καὶ ἐτομένως κλεισμένων διὰ παραθυρίων ξυλίνων. Ἐν Λονδίῳ λοιπὸν ἡ πενία δχι μόνον ὑφίσταται ὑπὸ τῶν δυστυχῶν ὡς ἀτύχημα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐγκλημα ἐξιλεοῦται.

Αἱ συνήθεις ἀτμάμαξαι δέχονται ἐμπορεύματα, καὶ πολλάκις ἀναγκάζεται τις νὰ περιμένῃ ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν εἰς τοὺς σταθμοὺς ἕως οὗ αἱ ἄμαξαι ἀποθέσωσιν ἢ παραλαβῶσι τὰς πραγματείας αὐτῶν.

Οἱ σταθμοὶ δὲ οὗτοι εἰσὶ τοσοῦτον πολυπληθεῖς, ὥστε τριπλασιάζουσι τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ. Ἐάν δὲ ὁ διευθυντῆς παρατηρήσῃ μακροθὲν περιγητὴν τινα θραδύναντα, τὸν περιμένει μὲ ὑπομονὴν ἄξιαν τῶν ἀμαξηλατῶν τῶν ἀρχαίων coucouis τῶν πέριξ τῶν Πα-

ρισίων. Φθούμενοι δὲ μήπως οἱ περιηγηταὶ φέροντες μόνον ἀπλᾶ τρίτης τάξεως εἰσητήρια, καταλάβωσι τὰς ἄλλας ἀτάξας αἱ διευθύνσεις ἐφαντάστησαν τὴν ἀθλίαν ταύτην μέθοδον.

Περὶ τὸ τέλος ἐκάστου σταθμοῦ, ἐν τέταρτον πρὶν τῆς ἀφίξεως, αἱ ἀμαξαὶ ἴστανται, καὶ οἱ ἐπιστάται, ἐπιθεωροῦντες ζητοῦσιν αὐτάς, τὸ εἰσητήριο ἐκάστου. Εἶδον δὲ τὸ τοιοῦτον εἰς Βραΐγχιτων κυριακὴν τινα, ὅτε τρεῖς τοιοῦτοι συλλογεῖς ἐλάβανον τὰ tickets δύο χιλιάδων περιηγητῶν, ἐκτεθειμένων εἰς τὸν ἥλιον τῆς μεσημβρίας, μεταξύ ἐνὸς τοίχου καὶ ἐνὸς βράχου λελαξευμένου.

Ἄλλῃ τὸς ἀργοπορίας, τὰς βάσανους ταύτας ὑποφέρουσι μετ' ὑπομονῆς· στωϊκῆς οἱ Ἄγγλοι, ὧν ἡ φυσικὴ καταστάσις εἶναι ἡ ὁδοπορία. Ἄπαξ ἐξελθόντες τῆς οἰκίας αὐτῶν, ἀπαξ δρμήσαντες εἰς τὰ πρόσω, λησμονοῦσι τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου, ὅπερ ἐστὶ δι' αὐτοὺς τὸ ἰδανικόν, καὶ πολλάκις προφέρουσι τὸ τετριμμένον ἐκείνο λόγιον.

« Ἡ ζωὴ περιήγησις. . . »

Ἐσπέραν τινα, ἐνῶ ἐγευματικῶς μετὰ τοῦ φίλου μου Μ. . . καὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ εἰς Burlington-Arcade, εἰσέρχονται οἱ δύο νέοι τοῦ τελευταίου τούτου, ὧν ὁ μὲν δεκαεξαετής, ὁ δὲ δεκαπταετής. Διαρχοῦντες, τὸ γέυματος, ὠμιλοῦμεν περὶ Γερμανίας περὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ῥήνου, περὶ τῆς Ὀλλανδίας. . . Οἱ νέοι οὗτοι μᾶς ἠερόαζοντο μὲ ὕψος πλήρες περιεργείας, διότι εἰ καὶ τοσοῦτον νέοι, ἠτοιμάζοντο νὰ διατρέξωσι τὰς χώρας ἐκεῖνας, λαβόντες δὲ παρ' ἐμοῦ πληροφορίας τινάς, μὲ παρεκάλεσαν νὰ τοῖς χαράξω τὸ ὁδοπορικόν αὐτῶν, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Περὶ τὰ ἐπιφορήματα ἐγειρόμεθα, καὶ

— Νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς, λέγει ὁ Κ. Μ. . . ἄς μὴ σᾶς περιμένωσι.

Ζητήσαντες τὴν συγγνώμην μου, ὅτι ἠναγκάζοντο νὰ μὲ ἀφήσωσι τόσον ταχέως, οἱ νέοι πορευθέντες εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, λαμβάνουσιν ἕκαστος σάκκον τινα ὁδοπορικόν μέλανα καὶ πῖλον.

— Πορεύονται λοιπὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν; ἠρώτησα. Φαντάσθητε πόσον ἐξεπλάγην, μαθὼν ὅτι ἐπορεύοντο εἰς Τυρολίαν, Δρέσδην, Βερολίνον, Πολωνίαν καὶ Ἀμστελῶδαμον, καὶ ἀπεμακρύνοντο διὰ πολλὸν χρόνον ἐκ τῆς πατρίδος αὐτῶν, τοσοῦτον ὀλίγον συγκεκνημένοι, ὡς ἐάν ἐξήρχοντο ἵνα πορευθῶσιν εἰς τὸ θέατρον. Οἱ δὲ γονεῖς! οὐδεμίαν ταρχὴν ἀποχαιρετισμοῦ, οὐδεμίαν σύστασιν παρ' αὐτῶν. Ὁ θεὸς ἐσφιγξε τὴν χεῖρα αὐτῶν χωρὶς νὰ τοὺς ἀσπασθῆ. Ἐγνώριζα ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἔχουσιν ἀντιπάθειαν πρὸς τὸ ἀσπάζεσθαι, ἀλλ' ἠγνόουν μέχρι τίνος βαθμοῦ ἐφθάνει ἡ ἀποστρόφῃ των αὕτη.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ θεὸς ἐπανεκάθησαν καὶ ἤρξαντο νὰ ὀμιλῶσι περὶ ἄλλων πραγμάτων. Ἐν τούτοις οἱ δύο ἀδελφοὶ εὐχαριστήθησαν τὰ μέγιστα ἐκ τῆς θέας τῆς ἀναχωρήσεως ταύτης· διότι εἰ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐπιπθίρουν τὰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητος αὐτῶν ἀναπολούντες τὴν χαρὰν ταύτην ἐξήγησα ἀρκούντως.

— Ἐνθυμείσαι, ἀδελφέ μου, ὅταν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν

ἡλικίαν αὐτῶν ὄντες, ἀνεχωροῦμεν διὰ τὸν εἰς Ἴταλίαν περιπατόν μας.

— Τί εὐτυχεῖς χρόνοι!

Καὶ τὴν ξδείαν ταύτην ἀνάμνησιν ἤπιοντο μετὰ μελαγχολίας εὐαρίστου, ὡς ἐπανέρχεται τις ἀδικλίπτως εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐρῶτων.

Ὁ Κ. Μ. . . μὲ ὑπεχρέωσε νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς ἑσπερινὴν τινα συναναστροφὴν, ἐνθα ἦν ὑποχρεωμένος νὰ παρευρεθῆ· ἐπειδὴ δὲ εἶχεν τὴν συγγνώμην αὐτοῦ διὰ τὸ ἀτιμέλητον τῶν ἐνδυμάτων μου,

— Θέλω, ἐπρόσθεσε μειδιῶν, σᾶς συστήσει ὡς ἐδιότροπον. — Δύναται ἕκαστος νὰ κρίνῃ ἐάν ἀπέρριψα τὴν πρότασιν ταύτην, ἥτις, ἄλλως τε, δεικνύει κατὰ πόσον ἡ ἐμβριθὴς συμπεριφορὰ καὶ διακόσμησις εἶναι τραχεῖα καὶ σοβαρά. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐπρόσθεσε.

— Bah! εἶθε ἦτον Γάλλος ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζα. Ὀλίγον δὲ μετὰ τούτου ὁ φίλος Μ. . . μ' ἐσύστησεν ἐπανειλημμένως ἵνα ἐπισκεφθῶ τοὺς τιμαριωτικούς πύργους τοῦ Kenilworth καὶ τοῦ Warwick, ἀπέχοντος ἑκατὸν μίλια μακρὰν τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸ κέντρον μάλιστα τῆς Ἀγγλίας, ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην.

— Ὅα πορευθῶ αὔριον.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐλπίζων νὰ εὔρω τὸν Εὐάριστον παρὰ τῷ Γάλλῳ ξενοδόχῳ, ἐπορεύθην εἰς Hay-Market, καὶ κατάρθωσα ἵνα ἀνακαλύψω τὸν φίλον μου συνδιαλεγόμενον μετὰ τινος νέας Γαλλίδος, ἐχούσης φυσιογνωμίαν εὐγενῆ καὶ ἥθος ὑποχρεωτικόν, διαμενούσης δὲ πρὸ πολλοῦ ἐν Λονδίῳ.

— Συμπατριῶταί! ἐκραξεν αὕτη, ὧι τι σπανία καὶ ἀπροσδόκητος εὐτυχία διὰ μίαν ἐξέριστον.

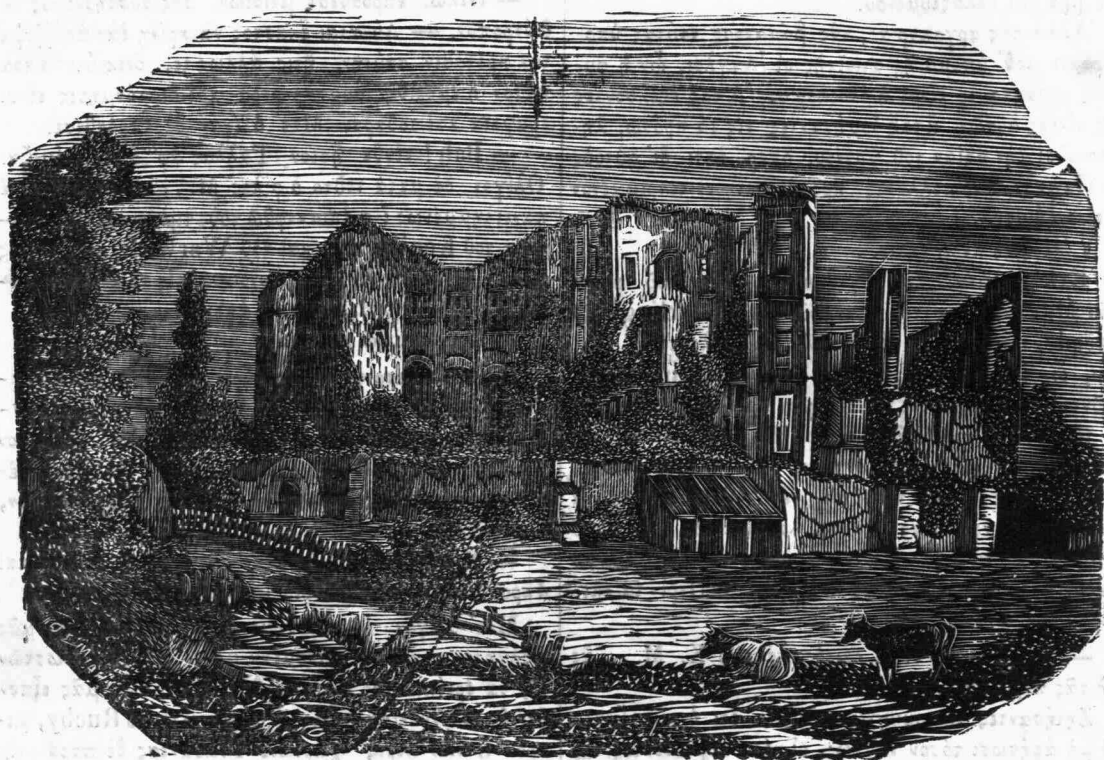
Μετ' ὀλίγον ἐσχετίσθημεν ἐντελέστατα, καὶ μᾶς ὠδήγησε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας, δι' ὀδῶν γινωστῶν εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Κενιλβόρθης. Καθ' ὁδὸν μᾶς εἶπεν ὅτι ὑπανδρευθεῖσα ἐν Ἀγγλίᾳ, κατέκειτο τὸ Ruchby, μικρόν τι τῶν πῆριξ χωρίων. Φθάσαντας δὲ παρὰ τὴν Κενιλβόρθην μᾶς ἐπευχθήθη καλὴν διασκέδασιν καὶ ἀνεχώρησε ταχέως. . . .

Ἡ Κενιλβόρθη, ὁ καταπληκτικὸς οὗτος ὄγκος τῶν σαξωνικῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν γοθικῶν λειψάνων τῶν ἐπὶ βάσεων ῥωμαϊκῶν ἰδρυμένων, πρὸς δὲ καὶ ὑπὸ συγχρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως ἄλλων οἰκοδομῶν, κατέπεσε σχεδὸν ἐρημωθεῖσα. Εἶναι δὲ αὕτη τὰ ἀνάκτορα τοῦ χρόνου, ἐγχαράξαντος πανταχόθεν τῆς οἰκοδομῆς τὴν καταστρεπτικὴν αὐτοῦ πορείαν καὶ καταστήσαντος ποιητικωτέρας τὰς θέσεις ταύτας, πλήρεις τῶν ἀναμνήσεων τοῦ Λεϊσέστερ, Ἐρβρίκου τοῦ Λαγκαστρίδου, Σίμωνος τοῦ Μοντφόρτου, τῆς Ἐλισάβετ καὶ τῆς Amy Robsat ἐκεῖνης, τὴν ὁποίαν ὁ Οὐάλτερ Σκὼτ ὑπέθεσε κατοικοῦσαν ἐνταῦθα, καὶ ἧς ἡ φαντασιώδεις ἀνάμνησις ἐπέχει θέσιν μεγαλητέραν τῶν παραδόσεων τῶν χρονικῶν. Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι εἰσὶν οἱ αἰτίαι τῶν ἐρειπίων ἱστορικοί.

Αἰωρουμένη ἐπὶ κελωνοῦ, παρὰ τὴν ἐσχατιὰν χωρίου τινος Ἰωγραφικωτάτην ἔχοντος τὴν ἀψοφιν, οὐτινος αἱ καλύβαι ἐκτείνονται σποράδην ἐπὶ πεδιάδος

χλοϊράς ἀδιδουμένης ὑπὸ ναμάτων διαυγοῦς τινος καὶ κυανοῦ βυρκίου, ἀπολήγοντος εἰς λίμνην, καὶ ὑπὸ ὑψιτινῶν καὶ αἰωνοβίων δένδρων σκιαζομένης, ἡ Κενιλβόρθη, ὑπὸ τάφρου βαθείας περικυκλωμένη, ἀναπτύσσει τὰ ἐπισσωρευμένα καὶ κατεββυηκότα αὐτῆς ἐρείπια ἐπὶ χλόης δροσεράς καὶ ὠραιότητης. Ὁ γηραιότερος τῶν πύργων τούτων, οὐτινος τὸ ὕψος εἶναι ἄμετρον καὶ εἰ τείχοι ὀγκοδέσονται φέρει ἐπὶ τοῦ ἐμβαδόν αὐτοῦ δάσος ὄλον δρυῶν καὶ βάτων, ἀναφυσισῶν φύρδην μίγδην μετὰ τῶν βράχων, τῶν ἠχορησιασμένων ἀγαλμάτων καὶ τῶν ἐξεργασμένων

λίθων. Ὁ τετράγωνος οὗτος πύργος, ὁ πλήρης ὀπῶν, στοῶν ἑναερίων, κλιμάκων αἰωρουμένων, ἐνθα ἄγρια πηνὰ κατασκευάζουσι τὰς φώλας αὐτῶν, καὶ θυρῶν, ὧν ὁ τετριμμένος οὐδὸς παρέχει δίοδον εἰς νυκτερινὰ μόνον φαντάσματα καὶ σκιάς, τὸ πελώριον τοῦτο οἰκοδόμημα, τὸ ἐπὶ βάσεων λιθίων τετραγώνων καὶ συναρμολογοῦμένων ἐκτισμένον, ὀνομάζεται ὁ πύργος τοῦ Καίσαρος. Πιθανὸν ἐστὶ ἐνταῦθα κατῴησιν ὁ Σάξων βασιλεὺς τῆς Μερκίας, ὁ Kenelph ἐκεῖνος τῶν ἀρχαίων συναξαρίων (legendes), ὅστις ἐκληροδότησε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην διαμονήν.



Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΕΝΙΛΒΟΡΘΗΣ.

Ἀπὸ τῆς ἀνωφεροῦς καὶ μεγάλης κλίμακος τῶν οἰκημάτων, ἅτινα δὲν ὑπάρχουσι πλέον, ὁ θρῆαλμὸς περιελέπει ἀκωλύτως τὰς ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ δάσους τοῦ Agden συνηρεφεῖς ἐκείνας πεδιάδας, ἐνθα, ἐν ἔτει 1626, ἐνώπιον Ἐδουάρδου τοῦ Α' καὶ πλήθους γυναικῶν, ἠγωνίσθησαν οἱ ἑκατὸν ἵπποταί, οἵτινες πιστοὶ μαθηταὶ τῶν ἵπποτικῶν μυθιστορημάτων, ἐπανηγύρουν εἰς Κενιλβόρθην τὴν συνέλευσιν τῆς Στογγύλης Τραπέζης. Ὁ πόλεμος, ὁ ἔρως καὶ ὁ θάνατος συμπληροῦσι τὰ χρονικά τῆς σεβασμίας ταύτης διαμονῆς, τῆς χρησιμειύσεως νῦν μὲν ὡς φυλακῆς, νῦν δὲ ὡς ἀκροπόλεως, καίγενομένης θεάτρου τῶν τιμαριωτικῶν διαμαχῶν, τῶν μεταξὺ Ἐρρίκου τοῦ Γ', Μοντφόρτου καὶ Ἀστιγγος.

Τοιαῦται λοιπὸν οἱ φάσεις τῆς μακρᾶς τῶν μνημείων τούτων ὑπάρξεως. Οἱ βασιλεῖς συσσωρεύουσιν ἐν αὐτοῖς στρατιωτικὰς διατηρουμένους δαπάνη τῶν βασιλείων. Βραδύτερον εἰσελθὼν ἐν αὐτοῖς ὁ λαὸς γίνεται πρόδρομος, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἐρημώσεως, καὶ ἀ-

νοίγει τὰς πύλας αὐτῶν εἰς τὰ δένδρα τῶν δασῶν, ἅτινα σύρουσι μετ' αὐτῶν τὰς ἀηδόνας καὶ τοὺς ποιητάς.

Ἡ περιγραφή τῆς Κενιλβόρθης ἤθελε πληρώσει σελίδας ὀλοκλήρους· διότι οἱ хроνογράφοι αἰεποτε δμιλοῦσι περὶ αὐτῆς ὡς περὶ ἰδανικοῦ τινος καὶ ἀλλοκότου μνημείου. Τὸ καθ' ἡμᾶς, περιοριζόμεθα εἰς τὸ νὰ περιγράψωμεν ὅ,τι εἶδομεν ἢ ἤσθάνθημεν. Ὁ περιηγητὴς κόπτει ἄνθος τι διερχόμενος, ὄσφραίνεται τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐναποθέτει πάντοτε ξηρὸν εἰς τὸ βοτανολόγιον τῆς ἐπιστήμης.

Μετὰ τι δὲ πρόγευμα ξηρὸν καὶ ἄθλιον, μετὰ δυσκολίας καὶ τοῦτο πορισθὲν, ἀνεχωρήσαμεν εἰς Leemington, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ εὐρέθημεν εἰς τὴν Warwick, πρωτεύουσαν τῆς κομητείας.

Ἡ ἐν αὐτῇ σφαλὴ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἀναπτύσσει φιλοκάλως σχεδὸν, εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως, ἐνώπιον ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ αἰῶνος τῆς Ἐλισάβετ, κεκοσμημένα διὰ παραθύρων εὐρέων, κεκυρωμένων δίκην φεγ-

γῆτων, καὶ στεφανοῦμενα δι' ἐξ ἀετωμάτων. Τὸ νοσο-
κομεῖον αὐτῆς εἶναι διαβόητον, ἐκτισμένον ὁμως κατὰ
πικρὸν μικροπρεπῆ τρόπον. Ἡ ἐκκλησία τῆς War-
wick οἰοκάλως εὖτα ᾠκοδομημένη, περιέχει πολ-
λοὺς τάφους, ἐν οἷς διεκρίναμεν τὸν τοῦ Λείστερ,
τοῦ εὐνοουμένου ἐκείνου τῆς Ἐλισάβετ, τοῦ ἐραστοῦ
τῶν μουσῶν, τοῦ ἥρωος ἐκείνου τῶν εὐγενῶν ἱστορικῶν.
Ὁ ἐπιτάφιος αὐτοῦ εἶναι πομπώδης. Ἐλαβε δὲ τρι-
γυναίκα, ὧν τὴν μὲν πρώτην ἐδηλητήρῃσα, τὴν δευ-
τέραν ἐπνίξε, τὴν δὲ τρίτην ἐνουμρέυθη, δολοφονῶν τὸν
σύζυγον αὐτῆς.

Παρὰ τῷ ἀγαθῷ τούτῳ ἀνδρὶ κείνῳ δ' ἀδελφός
αὐτοῦ Ἀμβρόσιος κόμη· τῆς Warwick καὶ πλῆθος
ἄλλο μαχητῶν. Διὸ μοὶ φαίνεται, ὅτι ὁ τόπος οὗτος ἀ-
φιέρωται εἰς τὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων τῆς Ἀγγλίας
ἱπποτῶν.

Ἐὰν μάγος τις κτυπῶν διὰ τῆς ῥόδου αὐτοῦ
τοῦ κατερρύκηότας πύργους καὶ τοῦ κατεστραμ-
μένους κήπους τῆς Κενιλβόρθης, ἀπέδιδεν αὐτῆς εἰς
μὲν τοὺς τοίχους τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτῶν, εἰς δὲ
τὰ δώματα τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ κοσμηματά των, εἰς
τὰς αἰθούσας τῶν ὑποδεξιῶτων τὰ τρόπαια, καὶ εἰς
τὰ ἄλλα τὴν μυστηριώδη αὐτῶν σκιάν, βεβαίως ἤ-
θελε μεταβάλλει τὴν Κενιλβόρθην εἰς ζῶν ἀπεί-
κασμα τοῦ φρουρίου τῆς Warwick Σήμερον ἡ War-
wick μειδιᾷ πέρβρωθεν, ἐνατενίζουσα πρὸς τὸν τάφον,
ἐθα ἡ γείτων αὐτῆς Κενιλβόρθη ἀφνίζεσται καὶ με-
ταβάλλεται εἰς κόριν.

Ἐκ τῶν δύο ὁμως τούτων ἱπποτικῶν διαμονῶν
ὁ χρόνος ἐσεβίσθη τὴν λαμπροτέραν καὶ περιεργοτέ-
ραν. Ἐν αὐτῇ εὐρίσκονται καὶ Μουσεῖα πολλά, ὧν
ἐν περιέχει ὑπὲρ τὰς διακοσίας εἰκόνας, ὅλας ἀρι-
στουργήματα. Ὡς γνωρίζομεν ἅπαντες, ἡ βρετανικὴ
ἀριστοκρατία, συνέλεξεν ἅπαντα τὰ ἀριστοουργήματα
τῶν μεγάλων τεχνιῶν, καὶ ἀναζητεῖ ἐπιμόνως τὰς
πολυτίμους γραφάς. Αἱ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ στοι-
εῖσι πολοπληθεῖς. Ἄλλ' ἐπιθεῖ τοῦ εἶδους τούτου
τῆς πολυτελείας ἀφορμὴ εἶναι ἡ Ἀγγλικὴ μᾶλλον
ὑπερρηανία ἢ ὁ ἀληθὴς πρὸς τὴν τέχνην ἔρωσ, οἱ
νέοι τεχνίται ὄχι μόνοι δὲν ἐνοθρῶνονται, ἀλλὰ καὶ
πολλὰ ἐμπόδια ἀπαντῶσιν εἰς τὴν ἐξάσκησιν καὶ
τελειοποίησιν τῆς τέχνης αὐτῶν· καὶ καθὼς διὰ τὴν
ἐπιτύχη τὴν ἀδειαὶν νὰ συμβουλευθῆ βιβλίον τι ἐν
τῷ βρετανικῷ Μουσείῳ, ἀπαιτεῖται [πλῆθος] συστά-
σιων καὶ αἰτήσεων, οὕτω δυσκόλως παραχωρεῖται ἡ
ἀδεια διὰ τὴν ἀντιγραφήν εἰκόνας τινος. Ἐὰν π. χ.
ἐπιχειρήσῃ νὰ σημειώσῃς ὀλίγας τινὰς λέξεις ἢ σχῆ-
μα τι ἐντὸς οἰουδηποτε Μουσείου, Κέρβερος τις τρέ-
χει κατὰ σοῦ καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τῶν χειρῶν σου τὸν
ὑποπιον ἐκείνον χάριτην. Ἡ δὲ ἀλλάκοτος καὶ ἐγωῖ-
στικὴ αὐτῆ ἀπαγόρευσις φθάνει μέχρι τοῦ γελοίου.
Ἐδοκίμασα δὲ τοῦτο ἐν Λονδίῳ, ἐθα ἐπισκεπτόμην
εἰς Pall-Mall, British-institution for promo-
ting the fine art, ὅπου εἶναι εἶδος τι αἰδίου ἐκθέσεως,
ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Λόρδου Ἐλεσμέρου,
κτῆτερος δύο εἰκόνων τοῦ Ῥαφαήλου, καὶ εἰς τὴν ὁ-
ποίαν ἕκαστος κτήτωρ ἀποστέλλει τινὰς τῶν εἰκόνων

αὐτοῦ. Ἀποτελεῖται δὲ τῷ ὄντι ἐκ τῶν εἰκόνων ἐ-
κείνων ὅλον τι μεγαλοπρεπές, καὶ ἐπὶ ζωῆς μου δὲν
εἶδον πλουσιώτερον καὶ ποικιλώτερον νάρθηκα (ecrin).

Ἦρχισα λοιπὸν νὰ σημειώσω παρατήρησιν
ἐπὶ τινος τεμτηχίου χάρτου, ὅτε βλέπω φύλακα τινὰ
ἐρχόμενον βιαίως πρὸς με καὶ λέγοντά μοι ὅτι εἶναι
ἀπηγορευμένον νὰ γράψω τὸ παραμικρόν.

Συνέθη δὲ τοῦτο ἐνώπιον εἰκόνας τινος, παριστώσης
μοναχὴν τὸ βλέμμα ἔχουσαν θρησκευτικόν, τὴν
μορφήν ὠχρὰν μὲν, ἀλλὰ τηροῦσαν τὴν τῆς νεότητος
δρόσον καὶ ἐμφυχουμένην ὑπὸ μειδιήματος ἀγγελικοῦ.

Ἡ εἰκὼν αὐτῆ, ἀνήκουσα εἰς τὸν κόμητα Varborough
κατεγράφη εἰς τὸν ἀρ. 171 τοῦ βιβλίου τῆς ἐταιρείας,
καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν Τιτιανόν. Ἀλλὰ τὸ ἀριστοῦρ-
γημα τούτο, ἔργασίας λεπτοτάτης καὶ ἐμβριθε-
στάτης καὶ πλήρης φιλοσοφικῆς τέχνης, οὐδεμίαν ἔχει
τὴν ἀναλογίαν πρὸς τὴν μέθοδον τοῦ Τιτιανοῦ. Κα-
ταγιγόμενος νὰ ἀνακαλύψω τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλοῦ
καὶ ἀγνωστοῦ τεχνίτου, εὗρισκω τὸ ἔργον εἶχον ὑπ'
ὄψιν, κατέρωθωτα ἐπὶ τέλους νὰ παρατηρήσω εἰς μίαν
τῶν γωνιῶν τῆς εἰκόνας γραμματὰ τινὰ σχεδὸν ἡμιε-
σθεσμένα εἰς τὸ μέλαν βῆθος αὐτῆς, καὶ νὰ διακρίνω
μετὰ συγκινήσεως τὸ ὄνομα διαδοῆτου τινος τεχνιτρίας,
φημισθείσης ὑπὸ τοῦ Lanzi, ὑπὸ τοῦ Vasari καὶ τῆς
ὁποίας ὁ Δὸν Παῦλος ὁ Α'. ὡς καὶ ὁ τῆς Ἰσπανίας
βασιλεὺς ἐριλοτιμήθησιν ν' ἀποκτήσωσι τὰ ἔργα.
Λέγουσι δὲ οἱ ἡ Μαδρίτη κατέχει εἰκόνας τινὰς τῆς
σπανίας ταύτης ζωγράφου, ἡ Φλωρεντία δύο, ἡ δὲ
Γένουα μίαν. Ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία δὲν ἔχουσιν
οὐδεμίαν, ἡ δὲ Ἀγγλία ἀναγινώσκουσα τὴν ἀνακαλύ-
ψιν ἡμῶν ταύτην, θέλει μάθει ὅτι κατέχει μίαν, ἀλ-
λὰ κρυφαρίτην!

Γεννηθεῖσα εἰς Γρεμόνην, ἐκ γονέων εὐγενῶν, ἐν
ἔτει 1530, ἡ Sophronisba Angussola, μαθήτρις
τοῦ Βερνανδίνου, ὑπερέθη ταχέως τὸν διδάσκαλον
αὐτῆς, καὶ ἔφερε τὴν τέχνην αὐτοῦ εἰς ὅρια ἐντὸς
τῶν ὁποίων σπάνται εἰσῆλθον τεχνίται. Φίλιππος
ὁ Β'. παρέλαβεν αὐτὴν εἰς τὴν αὐλήν του. Μετὰ
ταῦτα δὲ συζευχθεῖσα Λομελίην τινὰ, ὅστις ἤγαγεν
αὐτὴν εἰς Γένουαν, ἐτυφλώθη. Οὐχ ἤττον ὁμως ἡ τυ-
φλὴ ζωγράφος ἔχαιρε μόνη τὴν φήμην ἐντελοῦς
τεχνίτου, ὡς ἐκ τῶν προτέρων αὐτῆς ἔργων καὶ τῆς
περὶ τῆς τέχνης κρίσεως αὐτῆς, ἡ δὲ οἰκία αὐτῆς
ἐγένετο σχολαῖον θεωρίας, ἧσις κατὰ τὸν Lanzi,
ἀνεύστη καὶ ὀλίγον τὴν εἰς παρακμὴν θαινουσαν
γεουνησίαν ζωγραφικὴν. Ἡ ζωὴ αὐτῆς διήρκεσεν ὑπὲρ
τὸν ἕνα αἰῶνα, καὶ ὁ Βανδύκ, ὅστις εὐτύχησε νὰ
τὴν ἀκροασθῆ, ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐμαθεν ἀπὸ τῆς γράφας
καὶ τυφλῆς ἐκείνης γυναικὸς πολὺ περισσότερα, ἢ
ἀπὸ τοῦ ὑψυδερκεστέρου ὁμοιέγγου αὐτῆς.

Τοιαύτη λοιπὸν (καὶ τοῦτο λέγομεν ἀνευ προ-
θέσεως ἐπιδειξέως) ἡ πραγματικὴ τῶν Ἀγγλων ὡς
πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας ἀδιαφορία, ὥστε μεταξὺ
τῶν ἐραστῶν τῶν τεχνῶν αὐτῶν δὲν εὐρέθη εἰς το-
σοῦτον ἐπιτήδειος ὥστε νὰ ψεύσῃ τὴν γνώμην, τὴν
εἰς τὸν Τιτιανόν ἀποδίδουσαν τὴν εἰκόνα ἐκείνην, οὕ-
τε τσοῦτον περιεργος ὥστε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ποιη-

τὴν αὐτῆς. Ἐάν δὲ ὁ Κ. κόμης τοῦ Varborough ἀξίει νὰ προστλώτῃ ἐφ' ὧραν τινὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ βήθους τῆς εἰκόνας κατωτέρω τῆς ὠμοπλατίας, θέλει μάθει ὅτι κατέχει εἰκόνα ἀνεκτίμητον, ἀναγινώσκων τὰς λέξεις ταύτας Sophonisba Angussola virgo, i . . . teris agoti . . . pinxi, MDLI. Τὸ ἔργον δὲ φαίνεται ὅτι ἐγένετο ἐπὶ τῆς πρώτης τῆς ζωγράφου νεότητος, εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ φήμη αὐτῆς δὲν εἶχεν ἔτι διαδοθῆ, καὶ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο τὸ μετ' ἀγάπης ἐξεργασθὲν πιθανὸν ὅτι παριστᾷ τὴν πρεσβυτέραν τῆς τεχνιτρίας ἀδελφῆν, Ἑλένην, περιλημμένην αὐτῆς μαθήτριαν καὶ ἥτις παρέδωκεν ἑαυτὴν νεωτάτην εἰς τὸν μοναχικὸν βίον.

Τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς εἰς Λονδίον διαμονῆς μου κατέτριψα εἰς ἐκδρομάς. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ συγκρίνω τὸ Λονδίον μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ νὰ παρατηρήσω τὴν ἰδιαίτεράν φυσιογνωμίαν τῶν πόλεων εἰς τὰ πλησιόχωρα κομητιάτα. Ἡ νομοθεσία καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἦθῃ ἐξωμαλυνον τὰ πάντα, ὁ δὲ Ἄγγλος εἶναι ὁ αὐτὸς πανταχοῦ. Τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα ἐξαλείφονται καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς Καμβρίας (Galles). Ἡ εἰς Βιριγγιάμην καὶ Βριτιόλην συμπεριφορὰ καὶ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν εἶναι ὁ αὐτὸς μετὰ τοῦ Λονδίνου, καὶ ἕκαστος δύναται νὰ ζῆσῃ εἰς Ὑόρκ ὡς ἔζη εἰς Devonshire. Ἐξαίρεσις δὲ τῆς Ἱρλανδίας καὶ Σκωτίας, ἐνθα δὲν ἐπορεύθη, ἡ περιήγησις μου εἰς τὴν χώραν τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίας οὐδεμίαν ἄλλην μοῦ πορῆζε διασκεδάσειν, ἢ τὴν ἀπὸ τῆς μεταβολῆς τῶν τοποθεσιῶν καὶ τῶν μνημείων. . . .

Τὸ Brighton, ἐνθα διέτριψα δύο ἡμέρας, εἶναι πόλις παραθαλασσία, καὶ κατάλληλος τὸ μὲν θέρος διὰ λουτρά θαλάσσια, τὸν δὲ χειμῶνα διὰ λουτρά τοῦ χλιαροῦ αὐτῆς ἀέρος. Προφυλασσόμενον ἀπὸ βορρᾶ ὑπὸ ἀλύσειας τινος ὀρέων, καὶ δεχόμενον ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ τοὺς μεσημβρινοὺς ἀνέμους, τὸ Brighton, τὸ Μοντεπλιέ τοῦτο τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, εἶναι πόλις νέα, περιέχουσα πλῆθος πλάστιγών καὶ ἄλλων μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν. Διαρκεῖντος τοῦ ἔλαρος καὶ τοῦ θέρους, οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων καὶ ἐξῶθεν ἐρχομένων ἀσθενῶν λούονται εἰς τὴν θάλασσαν πρὸ τῆς προκουμαίας, ἥτις χρησιμεύει ὡς περίπατος κοινοῦ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Οἱ ἄνθρωποι πορεύονται ἀρκετὸν διάστημα δλόγουμοι, ἕως οὗ φθάσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπερ μ' ἐξέπληξε τὰ μέγιστα. γνωρίζοντα μάλιστα τὴν ἀγγλικὴν σεμνότητα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ προκουμαία ἦν πλήρης πολλῶν ὠραιστῶτων κυριῶν, ἐζήτησα ἐν ἐσώθρακον. Μάθετε δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Ἄγγλοις καὶ μόνῃ ἡ ὀνομασία τοιοῦτου πράγματος προσεῖναι σκάνδαλον. Τὸ ἐσώθρακον εἶναι τὸ Shocking, καὶ ἵνα μὴ προσβαλλῶσι τὴν ἀλλόκοτον ταύτην συμ ὀνητα, οἱ Ἄγγλοι δὲν φέρουσι ποτε τὸ τοιοῦτον.

Οἱ Γάλλοι δικαίως εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἐκπληττονται καὶ θαυμάζουσι, διότι ἡ σεμνότης αὕτη δὲν εἶναι εἰμὴ παιδαριώδης τις κοινὴ συμφωνία, καὶ τὰ ἦθῃ ταῦτα ὄξουσι κυνισμοῦ, ὅπερ βεβαιούται ὑπὸ παντὸς ζήσαντος ἐν Λονδίῳ, καὶ ὅπερ δὲν ἐπιθυμῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀποδείξω.

Ἀπὸ τὸ Brighton ὑπάρχει σιδηρὰ ὁδὸς φέρουσα

διὰ τῆς ἀκτῆς μέχρι τοῦ Hastings. Εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ταύτης, παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Pevensey, διαδοῆτου διὰ τὸ ποιητικὸν καὶ ἀρχαῖον αὐτῆς τιμαριωτικὸν φρούριον, λέγουσιν ὅτι ἀπέβη Γουλιέλμος ὁ Κατακτητῆς, ὅτε πρῶτον ἡ νῆσος προσεβλήθη ὑρ' ἑνὸς μεγάλου ὑποτελοῦς τῆς τῶν Καπετιδῶν δυναστείας. Βραδύτερον, ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου, Λουδοβίκος ὁ Λεοντόθυμος, πατὴρ Λουδοβίκου τοῦ ἐπικληθέντος Ἀγίου, ἐγένετο κάτεχος μοίρας γῆς παρὰ τὸ Δόβερν, κατέλαβε τὸ Λονδίον καὶ ἐστέφθη ἐν αὐτῷ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλ' γενόμενος Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὁ Λουδοβίκος Ἡ' δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξαρτήσῃ, ὥστε γελοῖον τινὰ κωδωνίσκον, τίτλον ἀνωφελεῖ καὶ μάταιον ἀπο τοῦ σιέμματος αὐτοῦ. Ὁ δούξ τῆς Νορμανδίας καλῶς ἐξελέξατο τὴν χώραν ἐκεῖνην δι' ἐπιδρομὴν διότι ἡ γῆ εἶναι τοσοῦτον γθαμαλῆ, ὥστε δυσκόλως ὑπερασπίζεται. Ὅτε δὲ ἐπὶ Ναπολέοντος διεθρullήθη, οἱ ὁ κατακτητῆς ἐμειλλε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς νήσου, οἱ Ἀγγλοὶ ἀναμνηστούμενοι τοῦ Γουλιέλμου, ἐσπευταν νὰ ἐγείρωσι καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς παραλίας φρούρια μικρὰ, παρεμφερῆ μετὰ περιστερεῶνας ἢ ἀνεμομύλους ἀνευ σκελετῶν.

Συτρωρμένη ἐπὶ βράχου σιεφομένου ὑπὸ τῶν ἐρειπίων ἀρχαίου τινος φρουρίου, ἡ πόλις Ἀστιγξ κείται εἰς ἀπόστασιν πέντε λευγῶν ἀπὸ τοῦ πεδίου ἐνθα συνεπληρώθη ἡ ὀλοσχερῆς τῶν Σαξόνων ἦσιτα. Εἰς τι χωρίον ἄγριον, ἀνώμαλον καὶ κατὰφυτον, Γουλιέλμος ὁ Κατακτητῆς ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Ἀρόλδου, καὶ τὸ μέρος, ἐνθα ὁ ἦρωας Σαξων κατέσφιξε τὸν βίον καθιερώθη διὰ τῆς ἰδρύσεως μονῆς τινος, ὅπερ ἦν μνημείον τῆς ὑπερηράνου εὐσπλαχνίας τοῦ νικητοῦ. Ἡ Batle-Abbey σάζεται ἐνι ἐν τινι ζωγραφικῇ θέσει.

Ἡ πόλις Ἀστιγξ εἶναι ὁμορος τῷ ἐπιθαλασσίῳ Ἁγίῳ Λεονάρδῳ, πρὸς δ' ἐπορεύθην περὶ δυτμᾶς ἡλίου. Οἱ ἐξόριστοι μετέβηλον τὴν ναμώπολιν ταύτην εἰς ἀληθῆ γαλλικὴν πόλιν, καὶ διατρέχων ἐπέεραν τινὰ τὴν μικρὰν πρὸς τὸν ὠκεανὸν προκουμαία, εἶδον περιπλανωμένους ἐ-θεν κίκειθεν τοὺς τελευταίους ὑπέρτας τῆς ἐκλειψήσους μοναρχίας. Μετ' ὀλίγον ἡ σαλήνη ἐχρωμάτισεν ὀλίγον τὸ ἐπερχόμενον νυκτερινὸν σκότος, καὶ διὰ τοῦ λυκώφωτος ἐκείνου νυκτὸς ὠραιστῶτης, διέκρινα τοὺς πρίγκιπας τῆς Αὐρηλιανῆς οἰκίας, περιπατοῦντας ἀπὸ μέτρον σιωπηλῶν περιπατητῶν. Μοὶ ἰφάνθησαν δὲ ὅτι ὁμέριμα περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν τὰ παιδία ἐκεῖνα ἐτραχοῦ εὐθύμως περὶ τὴν μητέρα των, βεδίζουσαν μεγαλοπρεπῶς καὶ ταπεινὴ τῇ φωνῇ συνδιαλεγομένη. Ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος βεθυρμένοι, ὁ δούξ Ὡμάλης καὶ ὁ Πριγκιπ Ζουάνδισλ ἐπανήρχοντο πολλὰκις εἰς τὰ βήματα αὐτῶν, ὁ μὲν πρῶτος βεμβύζων καὶ σκεπτικός, ὁ δὲ δεύτερος ἀσθενῶν καὶ κεκοπιακῶς. Ἦσαν δὲ οἱ Πρίγκιπες ἀρελῶς ἐνδεδυμένοι, ὡς αἰεταὶ περιηγηταί, εἰτοιμοὶ νὰ μεταβιλλῶσι διαμονὴν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐστρέφοντο ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τὰ ἐνώπια τοῦ ξενοδοχείου τῆς Νίκης, εἰς ἐν τῶν παραθύρων τοῦ ὀμοίου ἐλαμπεν ρῶς Ζωηρῶν. Εἰς τὴν αἴθυσαν δὲ, ἥ: τὸ παράθυρον ἐβλεπον εἰ πρίγκιπες Ὡμάλης καὶ Ζουαν-

βίλλ εὐρίσκειτο ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος, ὅστις πάσχων ὑπὸ τῆς θανατηφόρου τῶν ἐκπτότων Ἑγεμόνων ἀσθενείας, ὑπέκυπτε βρομηθὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς τὴν τῶν βασιλέων νοσταλγίαν. Νομιμῆφρονες δὲ τινες ὑπὲρταί τῆς καταλυθείσης βασιλείας συνήγοντο ἐκεῖ μάταια διαφιλονεικοῦντος ζητήματα, ἀνανεοῦντες οὕτω τὰς πληγὰς τῆς βασιλείας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὠδήγησαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων αὐτῆς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἰπὸ τῶν τοιοῦτων ταρσασόμενος ἰδεῶν, διήλθον μέρος τῆς νυκτὸς εἰς τὸ παράθυρόν μου, ὅπερ ἐβλεπεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ ἀήρ ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἦν χλιαρὸς, ἡ παραλία ἠχώδη· καὶ ἡ πανσέληνος ἐπικειμένη τῶν κυμάτων, ἐχρύτου τὰς ὠραίας αὐτῶν κορυφάς. Περὶ δὲ τὰς ἑννέα τῆς πρωῆς περιπατῶν ἐπὶ τῆς ἐρήμου ὄχθης, εἶδον ἐξερχομένην, ἀπὸ τῆς Victoria-House γυναῖκά τινα περικεκαλυμμένην, διὰ μεγάλου σαλοῦ. Θειήσασα δὲ νὰ ἐπιβῆ εἰς ἀμαξίαν τινα ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνεγνώρισα τὴν βασιλισσαν Μαρίαν Ἀμαλιαν, ἣν μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ εξορία ἀνετίωτε καὶ ἐραιδρυνε.

Μετὰ πρῆλευτιν δὲ ἡμειςίας ὥρας, εἶδον κατερχόμενον ἀπὸ τὸ μῆκος τῆς ἀκτῆς ἐκείνης, εἶδος τι φορείου, ὡς ἐκεῖνα δι' ὧν διασκεδαζοῦσι τὰ παιδιὰ ἢ μεταφέρουσι τοὺς ἀσθενεῖς. Ἐπὶ αὐτοῦ εὐρίσκειτο γέρον· τις πρηγμακῶς, κεκαλυμμένος τὴν κεφαλὴν διὰ φαιοῦ πύλου, ἀφ' οὗ ἐξήρχοντο σπάνιαί τινες λευκαὶ τρίχες. Ἡ μορφή αὐτοῦ ἦν μικρὰ, ἀδύνατος καὶ ῥιμβώδης· ἀλλ' ἡ αὐστηρά τῶν κοίλων

ἐκείνων παρειῶν θέα, ἡ θέα τῶν ὠχρῶν ἐκείνων χυλῶν καὶ τοῦ μεμαρωμένου καὶ σβύνοντος βλέμματος, δὲν ἐπανεφερεν οὐδὲν πρόσωπον γνωστὸν εἰς τὴν μνήμην μου· καὶ ἐὰν ὁ Κ. Μ. * * * μεθ' οὗ συνδιελεγόμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν μοὶ ἔλεγεν— Ἐκεῖνος! ἰδοὺ ποῦ ἔφερον αὐτόν· ἡ ὄργη τοῦ λαοῦ! δὲν ἤθελον ἀναγνωρίσει ποιεῖ τὸ φάντασμα ἐκεῖνο τῆς γαλλικῆς βασιλείας ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ θανάτου. Ἐφορεῖον ἔστι παρὰ τι δημοσίον ἐδῶλιον, καὶ ἐκεῖ, ὁ μακαρίτης βασιλεὺς ἐδέχθη εἰς τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ τὰς προσαγορεύσεις τῶν πρὸ αὐτοῦ κυμάτων. Περὶ τήρου μόνος ματὰ περιεργείας τῆ· ὑπὸ τριῶν μόνον ἀνθρώπων συντελουμένην ἐκείνην αὐλήν. Μετ' ὀλίγον δὲ εἰς αὐτῶν ἐκαθίτεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ἐκείνου καὶ ἤρξατο ν' ἀναγινώτκη εἰς τὸν ἀσθενῆ ἐφημερίδας.

Ἡ μορφή μου, ξένη καὶ νέα οὕτα εἰς τὴν ἀποικίαν ταύτην παρετηρήθη. Ὁ ψυχρὸβῆχῶν ἤγειρε βραδέως τὴν μίαν αὐτοῦ χεῖρα, ὑπὸ πολυτίμου κεκαλυμμένης χειρὶδος, καὶ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Η. . ., ἔπειτα δὲ εἶδον μειδίματι ἱλαρύιον διὰ τινος ἀμφιβόλου λάμπριως τὸ ἀσκητικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, οὕτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστρέφοντο ἐσθεσμένοι πρὸς με. Ἐγὼ ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν εἰς σχῆμα σιβασμοῦ.

Ἀναχωρῶν δέ, ἐκ τῆς ἀκτῆς ἐβρίψα τελευταῖον τι βλέμμα ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ ἐκείνου φορείου· περίξ αὐτοῦ, εἰς διαφόρους ἀποστάσεις, ἀλιεῖς τινὰς ἔσυρον τὰ δίκτυα αὐτῶν. Ἡ τελευταῖστα βασιλεία αὕτη μοὶ ἐφάνη ὡσεὶ στιγμὴ ἀφνης εἰς γωνίαν τινα τοῦ ἀπεί-



Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

ρου. Ἐπὶ τῶν σιγηλῶν καὶ πενθίμων τούτων ἀκτῶν τῆς κομητείας τοῦ Κέντ, ὁ Σεκππῆρος ἐσχέδιασε τὴν μελαγχολικὴν κατατομὴν τοῦ βασιλέως Λέαρ, ἐκπτώτου καὶ περιπλανωμένου. Ἄλλ' ἐκ τῶν δύο τούτων ἡγεμόνων ὁ μὲν εἶναι πλάτυμ φαντασίας ποιητικῆς, ὁ δὲ πρὸ μικροῦ ἐτι τὴν Εὐρώπην εἰς ἰσορροπίαν συνεχῶν, καὶ τὴν εἰρήνην ἐπ' αὐτῆς διαχύσας, δὲν εἶναι πλέον εἰμὴ πτερόεν. . . ἐναέριον, νυκτερινὸν φάσμα. . . Τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ ἀφανὲς καθιστάμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, παραβαλλόμενον μὲ τὸν περὶ αὐτὸν ἀπειρον ὄρζοντα, ἐκράτει τοσαύτην θέσιν ὅσην νεκροφορεῖον παρὰ τὸν τάρον, ὅστις ἐντὸς ὀλίγου καταβροχθήσει αὐτό.

Ἡ θέα τῶν περιπετειῶν τούτων τῆς τύχης καὶ τῶν πολιτικῶν ἀτυχημάτων ἐμπνέει ἀποστροφὴν πρὸς τὸν φατριασμόν, καὶ παρατηρῶν τις τὴν ἀθλιότητα τῶν θυμῶν τοῦ ἐξοστρακισμοῦ, αἰσθάνεται ἐπιθυμίαν τινὰ ἀνεξήγητον τοῦ παλινοστήσαι. Ἔσπευσα λοιπὸν νὰ ἐπανεῦθω εἰς Λονδίον καὶ ἐπὶ εἰς ἐν τῶν παντοφροειῶν τῆς Staplehurst, διήλθον ταχέως τὰς κοματείας τοῦ Κέντ, τῆς Σουσεξίας καὶ τοῦ Σουβῆρι. Εἰς τὴν ὑπὸ πεικίλων σιδηροδρόμων διατετανομένην ταύτην ἠώραν, δυσκόλως δύνασαι νὰ περιηγηθῆ ὡς περιηγούντο εἰ πατέρες ἡμῶν.

Ἐπιστρέψας εἰς Λονδίον εὗρον ἐν αὐτῷ τὸν κάματον καὶ τὴν ἀηδίαν. Ἀπαυδῆσας δὲ τοῦ παρατηρεῖν παρήτησα τὴν Ἀγγλίαν πρῶτιν τισα, καθ' ἣν ῥιχδαία ἐπιπτεν ἢ βρογῆ ἐπὶ τοῦ ἀτμόπλου τοῦ Καλαί, ἐνθα μετὰ πλοῦν ἄθλιον, ἐπαινέιδον μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως τοὺς τελῶνας ἡμῶν καὶ τοὺς παρὰ τὴν ὄχθην μικροὺς ἡμῶν στρατιώτας. Ἡ πόλις Καλαί μοι ἐφάνης κατηφῆς καὶ ἔρημος.

Τὴν ἐπιούσαν περιηγούμενος εἰς τὰ περίξ τῶν Παρισίων ἐξετίμησα τὸ μεγαλεῖον τοῦ Λονδίνου καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ Ταμέσεως, συγκρίνων αὐτὸν μετὰ τοῦ Σηκουάνα. Βλέπων τοὺς Παρισίους, ἐφανταζόμεν ὅτι μετακομίσθην εἰς τινὰ μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν, καὶ ἀναμνηνησκόμενον τὸν Ἅγ. Παῦλον, τὸ Πάνθειον μ' ἐφαίνετο ὡς οἰκίτικος τις εὐχάριστος. Ὁ δὲ Σηκουάνας μοι ἐφαίνετο, ὅτι, διαρκούσης τῆς ἀπουσίας μου, μετεβλήθη εἰς μικρὸν καὶ ταπεινὸν τι ῥυάκιον.

ΤΕΛΟΣ.

(Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος *Musée des Familles.*)

ΣΥΜΒΑΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ.

(Μετάφρασις.)

— 0 —

Ὁ Κ. κόμης τοῦ Δ. . . ἐπίσημος καὶ σεβαστὸς γέρων ὀδοθηκοντούτης, καρδιακὸς εὐγενοῦς, πνεύματος διακεκριμένου, ὅστις δὲ ὑπῆρξεν οἰκείος τριῶν ἢ τεσσάρων βασιλέων, καὶ οὐ πινος ἢ μνήμη πλήρης ἀναμνήσεων καὶ συμβεβηκότων ὑπάρχει, μ' ἐλάμβανε συμ-

παίκτην του εἰς τοὺς κύβους, διότι ἡμῶν ὁ προσφιλέστατός του, μόνον, ἔπρεπε νὰ ἔχω τὴν καλὴν θέλησιν νὰ τὸν ἀφίνω νὰ κερδήξῃ. Ἰνα μετὰ τὴν νίκην ταύτην ἦν ἐπρίατο ἀντὶ δύο σολδιῶν, ὁ φιλικὸς εἰστέρας του καταστῆ ἀνεξάντητος. Ὅποῖται θελκτικαὶ σκηναὶ εὐθυμίας, παραφροσύνης δραματικῆς παρίσταντο τότε εἰς τὰς βραχυτάτας ταύτας ἐσπερίδας ὑπὸ τὸν φιλικὸν λόγον τοῦ ἀνεξάντητου καὶ πνευματώδους γέροντος. Ὁ τίτλος τοῦ μεγάλου ἀρχοντος καὶ εἰ ἐπαγωγικοὶ τρόποι του ἠξίωσαν αὐτὸν νὰ γιγῆ θεκτὸς μεταξὺ τῶν αὐλικῶν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΒ', ὅστις τὸν μετεχειρίζετο πάντοτε, ὡς περιπόθητον τέκνον. Ἀναμιχθεὶς δὲ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος εἰς ὅλα τὰ μεγάλα συμβεβηκότα, ἐπιζήτητος δὲ ὡν παρ' ἔλων τῶν ἐπισήμων ἀτόμων, ἤξευρε τὴν ἱστορίαν ἀκριβέστατα καὶ τὴν διηγείτο ἐπισταμένως, ἄνευ ἐγκλήσεων, ἄνευ παραφορᾶς, καὶ ἀμερολήπτως. Παρ' αὐτοῦ ἐνόησα τὸν αἰῶνά μου, ὡς καὶ τοὺς πρὸ τοῦ ἡμετέρου, ἐν γένει δὲ ὤρειλον πλείστην πρὸς τὸν ἄνδρα τοῦτον εὐγνωμοσύνην.

Ἄλλὰ μεταξὺ τῶν τόσων τερπνῶν καὶ διδακτικῶν ἀνεκδότων, τὰ ὅποια διηγείτο, τὸν εἶδον ἡμέραν τινὰ νὰ βυθισθῆ εἰς βαθεῖαν οὐκ ἐψιν. Ἀνανεύσας, μοι διηγῆθη μετὰ συγκινήσεως καὶ ἐπισημότητος τὸ ἐξῆς διήγημα, ὅπερ ἤκουσεν ἀπὸ τινος θείου του κληρικοῦ. Τὸ διήγημα τοῦτο εἶναι ἡ πολυειδῆς φάσις τῆς ἄλλοτε ζωῆς, εἰς τᾶξιν τινὰ τῆς κοινωσίας θέλει δὲ τις ἰδεῖ ἐάν ἐννοοῦμεν κάλλιον ἢ χεῖρον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ αἰσθημα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Πρὸ τῶν 89, ἐν τῇ ἐποχῇ τούτῳ ἐκείνη, τῇ τόσον γονίμῳ εἰς δράματα φρικώδη, ἢ ἐνορία τοῦ ἁγίου Γερβασίου (Saint-Gervais) εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ἐδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, εἶχεν ἐφημέριον ἀξιολάβαστόν τινὰ γέροντα, ὅστις ἐθαυμάζετο ἐπὶ μαθήσει καὶ φιλελεημοσύνη, ὃν δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ δύστροποι ἐσέβοντο· διότι ἦτο πρὸς πάντας καὶ πάντοτε ἡ ζωσα προσωποποίησις τῆς Προνοίας. Ἀπλοῦς ὡς παιδίον, ἐχέμιθος ὡς ὁ τάφος, θαρράλατος κατὰ τὰς περιστάσεις, αἰετοπε ἀφωσιωμένους, μὴ ζητῶν ἄλλο εἰμὴ νὰ σώξῃ τὰς ψυχὰς, ἤκουε πᾶσαν φωνὴν ἣ τις ἐβόα περὶ αὐτὸν, καὶ ἤξευρε ν' ἀπευθύνῃ λόγον τινὰ παρηγορητικὸν πρὸς πάντα ὑπὸ θλίψεως κατεχόμενον. Καὶ εὐφυῆς μὲν δταν ἔπραττε τὸ καλόν, ἀνεπιδέξιος δὲ καὶ εἰς τὰ συνήθη τοῦ βίου πράγματα, ἤξευρε νὰ φαίνεται πολλαπλοῦς εἰς δυσκόλους περιστάσεις. Ἡ εἰσοδύουσα πανταχοῦ ἀγάπη του ἐζωσποῖε τὰ ἀποπειλανημένα ἢ ἀσθενῆ πνεύματα, καὶ τὸ μέγα αἴτω ἐσυνήθισε νὰ κοιμᾶται ἡσυχον ὑπὸ τὴν θείαν προστασίαν τοῦ ἱερέως καὶ τῆς δραστηρίου ἐπαγρυπνήσεως τοῦ φίλου του ὑπευρογοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἀνδρὸς γενναίου καὶ ἄκρω ἐπιτεξίου.

Ἐν μακρᾷ τινὰ καὶ ψυχρᾷ νυκτὶ τοῦ χειμῶνος εἰς ὦραν ἀρκετὰ προχωρημένην, τὸ κωδώνιον τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἁγίου Γερβασίου κινεῖται ζωηρῶς, ὡς ἂν ὑπὸ ἀνθρώπου ζητοῦντος βεβήθειαν. Καὶ τοι δὲ ἀναπαυόμενος ἦδη, ὁ ἀτρόμητος γέρων διέταξε νὰ ἀνοίξωσι καὶ ἀφήσωσι τὸν θέλοντα ν' ἀναβῆ· διότι, ὡς φύλαξ ἔτοιμος, εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον, ἤθελε νὰ ἦναι πάντοτε πρόθυμος νὰ μάχεται ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ. Ἀνθρωπὸς τις πλουσιῶς ἐνδεδυμένος παρουσιάζεται τότε, καὶ ζητεῖ νὰ ἐμλιθήσῃ κατὰ μόνας μετὰ τοῦ Κ. ἐφημερίου. Γένειον ἄτακτον ἐσχίαζε τὴν ἐμβριθῆ